Drept comercial - Proba teoretica - Curte de Apel

Grila nr.4

1 La data la care hotărârea de dizolvare rămâne definitivă, ca urmare a imposibilității de realizare a obiectului de activitate, persoana juridică:

A. intră în lichidare, potrivit prevederilor Legii 31/1990;

B. intră în procedura insolvenței prevăzută de Legea 85/2014;

C. este radiată din Registrul Comerțului.

2 Administratorul/lichidatorul judiciar are atribuția de a verifica:

A. actele emise în regim de putere publică, respectiv titlurile executorii ce atestă creanțe bugetare, sub toate aspectele;

B. creanțele bugetare atestate de titluri executorii din perspectiva plății parțiale sau totale, precum și a momentului nașterii creanței;

C. titlurile executorii care atestă creanțe bugetare, pe fondul creanței, în situația în care acestea nu au fost contestate la instanța de contencios administrativ.

3 În temeiul contractului de leasing, locatarul/utilizatorul:

A. are dreptul de a exercita acțiune în rezoluțiunea contractului pentru neexecutarea obligațiilor contractuale de către finanțator;

B. are dreptul de a exercita acțiunile posesorii față de terți;

C. are dreptul de a exercita toate acțiunile reale și personale împotriva terților, subrogându-se în drepturile finanţatorului.

4 Până la data dobândirii personalității juridice, raporturile dintre asociați:

A. sunt guvernate de regulile aplicabile formei de asociere;

B. nu se pot naște în mod valabil;

C. sunt guvernate de regulile aplicabile societății simple.

5 În cazul privilegiilor:

A. existența și rangul acestora derivă din calitatea creanței;

B. existența și rangul acestora derivă din calitatea creanței, putând fi stabilite prin convenției părților;

C. ca și în cazul ipotecii și al gajului, și privilegiile conferă creditorilor dreptul de preferință și urmărire.

6 Asociatul administrator al unei societăţi în nume colectiv:

A. poate să încheie cu sine însuși un contract prin care societatea ar putea să dobândească un bun propritatea acestuia;

B. poate încheia cu sine însuși un contract prin care societatea să vândă administratorului un bun al societăţii;

C. nu poate încheia un contract cu sine însuşi în lipsa aprobării celorlalți asociați.

7 În materie cambială:

A. scadenţa trebuie să rezulte dintr-o mențiune expresă, fiind un element esențial impus sub sancțiunea nulității;

B. lipsa mențiunilor referitoare la scadență indică doar plata la vedere, la prezentarea ei;

C. scadenţa poate fi succesivă.

8 Solidaritatea pasivă a persoanelor care au contribuit la starea de insolvență a debitorului, prevăzută de Legea 85/2014, în caz de pluralitate de făptuitori, intervine:

A. în orice situație de apariție a stării de insolvență, indiferent de perioada în care și-au exercitat mandatul ori în care au deținut poziția din care au contribuit la apariția stării de insolvență;

B. răspunderea nu este niciodată solidară, ea aparținând numai persoanei care exercită atribuțiile prevăzute de lege la data apariției stării de insolvență;

C. cu condiția ca apariția stării de insolvență să fie contemporană sau anterioară perioadei de timp în care și-au exercitat mandatul ori în care au deținut poziția care a contribuit la starea de insolvență.

9 Reprezentanții societății pot încheia acte de dispoziție asupra bunurilor societății:

A. numai în temeiul unei procuri speciale date în scopul încheierii actelor de dispoziție;

B. nefiind necesară o procură specială în formă autentică, chiar dacă actele trebuie încheiate în formă autentică;

C. cu procură specială și în formă autentică, dacă actele trebuie încheiate în formă autentică.

10 Adunarea generală a acţionarilor poate fi convocată:

A. numai de către Consiliul de Administrație, respectiv Directorat, ori de câte ori este necesar;

B. de către acționari, cu autorizarea instanței de judecată, în condițiile legii;

C. de către cenzori, în cazul în care aceștia au fost sesizați, de către oricare acţionar, cu o reclamație întemeiată.

11 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că:

A. posibilitatea formulării, în temeiul art. 132 din Legea 31/1990, a unei cereri de anulare a hotărârii adunării generale de mandatare a consiliului de administrație/directorat de a majora capitalul social al societății, nu legitimează absența controlului judiciar asupra deciziei luate ca urmare a punerii în executare a acestuia;

B. posibilitatea formulării, în temeiul art. 132 din legea 31/1990, a unei cereri de anulare doar împotriva hotărârii adunării generale de mandatare a consiliului de administrație/directorat de a majora capitalul social al societăți, este constituțională, întrucât controlul exercitat asupra deciziilor adunării generale este suficient, de vreme ce directoratul/consiliul de administrație dispune strict în limitele mandatului acordat;

C. delegarea prevăzută la art. 114 din Legea 31/1990 are un caracter excepțional și determinant, având semnificația unui transfer de atribuții, astfel încât deciziile organelor de gestiune pot fi supuse controlului de legalitate.

12 În cazul contractului de leasingului financiar, în derulare la data deschiderii procedurii, menținut pe durata procedurii insolvenței, în cazul achitării ratelor și a altor obligații născute după data deschiderii procedurii:

A. transferul dreptului de proprietate operează doar în cazul plății ratelor anterioare deschiderii procedurii, înscrise în tabel;

B. operează transferul dreptului de proprietate către debitor, bunul fiind dobândit întotdeauna liber de sarcini;

C. operează transferul dreptului de proprietate către debitor asupra bunului, caz în care, pentru ratele anterioare înscrise în tabel, finanţatorul va dobândi concomitent o ipotecă legală asupra bunului respectiv, având rang egal cu cel al operaţiunii de leasing iniţiale.

13 Antreprenorul beneficiază, pentru garantarea prețului datorat pentru lucrare:

A. de un drept de preferință legală;

B. de o ipotecă legală asupra lucrării constituită și conservată în condițiile legii;

C. de un drept de retenție asupra lucrării până la plata prețului.

14 În contractul de comision, în caz de neexecutare a obligațiilor de către terțul contractant:

A. comisionarul are acțiune directă împotriva terțului contractant;

B. terțul contractant este ținut direct față de comitent pentru obligațiile sale;

C. comitentul nu se poate subroga în drepturile comisionarului pentru acționarea terțului.

15 În cazul în care între părți există raporturi contractuale din a căror neexecutare au rezultat prejudicii:

A. răspunderea va fi exclusiv contractuală;

B. se pot combina regulile răspunderii civile contractuale cu cele ale răspunderii civile delictuale;

C. se poate opta, în subsidiar, pentru aplicarea regulilor răspunderii civile delictuale.

16 Sunt supuse suspendării de drept de la data deschiderii procedurii insolvenței:

A. toate acțiunile judiciare/extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorilor;

B. toate acțiunile judiciare/extrajudiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra averii debitorilor, inclusiv acțiunile în revendicare;

C. acțiunile judiciare exercitate de creditorii debitorului insolvent împotriva unor codebitori ai acestuia sau a terților garanți.

17 Încetarea mandatului administratorului unei societăți pe acțiuni:

A. nu-și produce efectele față de terți dacă nu există un act de numire a unui nou administrator și o acceptare expresă din partea acestuia, iar încetarea mandatului inițial nu a îndeplinit condițiile de publicitate prevăzute de lege;

B. își produce efectele de la data împlinirii termenului contractual, chiar dacă nu a fost desemnat un nou administrator, întrucât administratorul inițial nu poate fi ținut de obligații în temeiul unui contract care a încetat;

C. își produce efectele în condițiile numirii unui nou administrator, chiar dacă acesta din urmă nu a acceptat în mod expres numirea.

18 Într-un litigiu ce cade sub incidența Codului civil 1864, acțiunea în rezoluțiunea unui contract de vânzare-cumpărare, ca acțiune reală prin care se tinde la redobândirea dreptului real de proprietate asupra bunului vândut, este:

A. acțiune imprescriptibilă extinctiv;

B. o acțiune care se supune, în condițiile Decretului 167/1958, termenului de prescripție de 3 ani, în considerarea necesității asigurării stabilității circuitului civil;

C. prescriptibilă într-un termen de 30 de ani, în condițiile reglementărilor Codului civil 1864.

19 Drepturile asociatului retras, cuvenite pentru părțile sale sociale, se stabilesc:

A. doar prin acordul părților;

B. prin acordul părților sau prin intervenția instanței, în caz de neînțelegere între părți, costurile de evaluare urmând a fi suportate de societate;

C. doar de către un expert desemnat de către instanța de judecată competentă.

20 Termenul de perimare a unui litigiu suspendat, în etapa apelului, în condițiile dispozițiilor art. 36 din Legea 85/2006 coroborat cu ar. 412 alin.1 pct.8 C. proc. civ. începe să curgă:

A. de la data hotărârii de deschidere a procedurii insolvenței;

B. de la data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii insolvenței;

C. de la data hotărârii de închidere a procedurii.

21 În cazul unei cereri evaluabile în bani, înregistrată pe rolul tribunalului, micşorarea de către reclamant a cuantumului pretenţiilor, la primul termen de judecată, de la 500.000 lei la 100.000 lei, determină:

A. declinarea competenţei materiale în favoarea judecătoriei în raport de valoarea modificată a pretenţiilor;

B. declinarea competenţei materiale în favoarea judecătoriei apreciindu-se că este vorba despre o cerere de plată parţială;

C. păstrarea competenţei tribunalului.

22 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a României, cu privire la textele legale care reglementează obligativitatea reprezentării și asistării părților prin avocat, în calea de atac a recursului, respectiv obligativitatea redactării cererii de recurs, precum și exercitarea și susținerea recursului numai prin avocat, a reținut că:

A. scopul urmărit de legiuitor prin instituirea obligației persoanelor fizice de a fi asistate sau reprezentate de avocat la redactarea cererii și motivelor de recurs, precum și în exercitarea acestuia, nu a fost unul legitim;

B. opțiunea legiuitorului pentru măsura reprezentării și asistării de avocat în etapa recursului nu a fost necesară pentru atingerea scopului urmărit;

C. această măsură, astfel cum a fost reglementată, nu apare ca fiind proporțională cu scopul legitim urmărit, din perspectiva relației existente între interesul general invocat și cel individual.

23 În materia perimării:

A. perimarea nu operează împotriva persoanelor de drept public;

B. cursul perimării este suspendat timp de o lună în cazul decesului reclamantului, intervenit în ultimele două luni ale termenului de perimare;

C. ca efect al perimării apelului, hotărârea de primă instanţă devine executorie, dar nu şi definitivă.

24 Avocatul care l-a reprezentat pe reclamant la judecarea procesului de primă instanţă a declarat apel împotriva hotărârii pronunţate, fără a depune o nouă împuternicire pentru susţinerea căii de atac. În apel, procedura de citare cu reclamantul este legal îndeplinită:

A. când s-a dispus citarea reclamantului la domiciliul acestuia;

B. chiar dacă nu s-a dispus citarea reclamantului, acesta având obligaţia de a urmări desfăşurarea procesului;

C. când s-a dispus citarea prin publicitate.

25 Se poate dispune trimiterea cauzei spre rejudecare, o singură dată, atunci când:

A. instanța de apel constată că prima instanță a fost necompetentă, iar excepția necompetenței materiale de ordine publică a fost invocată de pârât la al doilea termen de judecată la care a fost legal citat;

B. curtea de apel în soluționarea recursului constată că tribunalul, în mod eronat, a respins apelul ca tardiv, chiar dacă recurentul solicită anularea deciziei recurate, admiterea apelului și evocarea cauzei pe fond;

C. instanța de apel constată că în mod eronat prima instanță a admis excepția lipsei calității procesuale active, iar apelantul a solicitat admiterea apelului, anularea sentinței şi admiterea acțiunii, în timp ce intimatul nu a exprimat nicio poziție procesuală.

26 Suspendarea voluntară, când nici una dintre părţi, legal citate, nu se înfăţişează la strigarea cauzei şi nici nu a solicitat judecarea cauzei în lipsă:

A. poate fi dispusă şi în cazul unei acţiuni pornite de procuror;

B. poate fi dispusă, chiar dacă s-a încuviinţat la acelaşi termen cererea de amânare formulată de una din părţi, pentru lipsă de apărare;

C. nu poate fi împiedicată prin prezenţa intervenientului principal, a cărui cerere de intervenţie a fost admisă în principiu, la strigarea cauzei, dacă părţile principale, legal citate, nu se prezintă şi nici nu au solicitat judecarea cauzei în lipsă.

27 Revizuirea este admisibilă atunci când:

A. acțiunea în pretenţii formulată de reclamant a fost respinsă în urma admiterii excepției lipsei calității procesuale active, iar acesta prezintă înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică, care îi dovedeau calitatea de creditor;

B. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată unei hotărâri judecătorești, indiferent dacă continuă să se mai producă consecințele grave ale respectivei încălcări;

C. acțiunea în revendicare formulată de reclamant a fost respinsă în urma admiterii excepției lipsei calității procesuale active, iar acesta dovedește că a fost împiedicat să se înfățișeze la judecată și să încunoștințeze instanța despre aceasta, dintr-o împrejurare mai presus de voința sa.

28 Referitor la autoritatea de lucru judecat:

A. pârâtul nu poate opune reclamantului lucrul judecat într-un litigiu anterior ce are legătură cu procesul în curs, atâta vreme cât cel dintâi s-a purtat între reclamant şi o altă persoană;

B. hotărârea atacată cu contestaţie în anulare se bucură de autoritate de lucru judecat provizorie până ce va fi înlocuită cu altă hotărâre;

C. în cazul admiterii excepţiei autorităţii de lucru judecat, invocată din oficiu în apel, părţii ce a exercitat calea de atac îi poate fi creată o situaţie mai rea decât cea stabilită prin hotărârea primei instanţe.

29 În jurisprudența sa, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că:

A. pentru a determina dacă, în aplicarea articolului 16 din Regulamentul nr.1393/2007, noțiunea „act extrajudiciar” cuprinde doar actele întocmite sau certificate, în lipsa unei proceduri judiciare, de o autoritate publică sau de un funcționar public ori dacă se extinde până la a cuprinde și actele private, este necesar să se țină seama, în conformitate cu o jurisprudență constantă, de contextul articolului 16 menționat și de obiectivele urmărite de acest regulament, precum și, dacă este cazul, de geneza sa;

B. noțiunea de „act extrajudiciar” prevăzută de Regulamentul nr.1393/2007, trebuie considerată o noțiune autonomă de drept al Uniunii, astfel că trebuie să primească o accepțiune largă, însă limitată numai la actele autentice sau sub semnătură privată, intervenite în cadrul unei proceduri judiciare;

C. noțiunea „act extrajudiciar”, în sensul articolului 16 din Regulamentul nr.1393/2007, trebuie interpretată ca incluzând documentele întocmite sau certificate de o autoritate publică sau de un funcționar public, nu și actele sub semnătură privată a căror transmitere formală către destinatarul lor care locuiește în străinătate este necesară pentru exercitarea, pentru dovada sau pentru garantarea unui drept sau a unei pretenții juridice în materie civilă sau comercială.

30 În jursiprundeţa sa, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a stabilit că în cazul strămutării repetate a judecăţii acţiunii de fond, instanţa competentă teritorial să judece cererea de ordonanţă preşedinţială în legătură cu respectiva acţiune, este:

A. instanţa în favoarea căreia s-a strămutat prima dată judecata fondului cauzei;

B. instanţa determinată potrivit regulilor generale;

C. instanţa în favoarea căreia s-a strămutat judecata fondului cauzei pentru a doua oară, deoarece a operat prorogarea legală de competenţă.

31 Nu poate fi primit apelul:

A. principal declarat de pârâtul care a executat parțial hotărârea prin care a fost obligat la plata pensiei de întreținere către fiul său minor, cu privire la sumele achitate;

B. împotriva considerentelor în cazul în care apelantul – reclamant solicită completarea considerentelor primei instanțe cu motive suplimentare pentru admiterea acțiunii;

C. declarat împotriva încheierii prin care prima instanță a încuviințat probele, atunci când prin calea de atac se critică și soluția pronunțată de prima instanță asupra fondului cauzei.

32 Acţiunea prin care se solicită pronunţarea unei hotărâri care să ţină loc de act de vânzare-cumpărare a unui imobil, atunci când părţile nu au determinat prin antecontract locul executării obligaţiei este de competenţa teritorială a instanţei în a cărei circumscripţie:

A. are domiciliul pârâtul;

B. este situat imobilul;

C. are domiciliul reclamantul.

33 În materia nulității actelor de procedură:

A. nulitatea absolută poate fi invocată din oficiu la termenul la care s-a săvârșit neregularitatea sau la termenul de judecată imediat următor și înainte de a se formula concluzii pe fond;

B. nulitatea expresă condiționată poate fi înlăturată prin refacerea actului de procedură cu respectarea tuturor condițiilor legale;

C. nulitatea poate fi acoperită chiar dacă a intervenit decăderea ori o altă sancțiune procedurală.

34 Ordinea corectă de soluţionare a excepţiilor este:

A. excepţia nelegalei compuneri, excepţia inadmisibilităţii căii de atac, excepţia lipsei de interes în exercitarea căii de atac;

B. excepţia nelegalei compuneri, excepţia lipsei lipsei de interes în exercitarea căii de atac, excepţia inadmisibilităţii căii de atac;

C. excepţia inadmisibilităţii căii de atac, excepţia lipsei de interes în exercitarea căii de atac, excepţia nelegalei compuneri.

35 Încheierea prin care s-a respins recuzarea:

A. poate fi atacată, separat de hotărârea de fond, în termen de 5 zile de la comunicarea acestei încheieri;

B. nu este supusă niciunei căi de atac, atunci când recuzarea a fost respinsă ca rămasă fără obiect, faţă de admiterea declaraţiei de abţinere;

C. poate fi atacată, odată cu hotărârea prin care s-a soluţionat cauza, în termen de 30 zile de la comunicarea acestei hotărâri.

36 Într-un proces introdus pe rolul instanţei la data de 11.03.2019, apelul declarat împotriva sentinţei de fond, trimis prin poştă, este făcut cu depăşirea termenului de apel dacă:

A. este trimis, în ultima zi a termenului de apel, după ora la care activitatea instanţei încetează în mod legal;

B. un exemplar este trimis prin fax, în ultima zi a termenului de apel;

C. a fost depus la oficiul poştal a doua zi după împlinirea termenului.

37 Renunţarea la calea de atac în faţa primei instanţe:

A. nu poate fi efectuată printr-un înscris autentic;

B. poate fi efectuată în mod tacit;

C. poate fi efectuată de către avocatul părţii, prezent la pronunţarea hotărârii, dacă acesta este împuternicit în mod expres în acest sens.

38 Termenul pentru exercitarea căii de atac:

A. curge întotdeauna de la pronunțarea sau comunicarea hotărârii de către instanța care a pronunțat respectiva hotărâre;

B. este un termen legal, imperativ;

C. se calculează, de regulă, pe zile calendaristice.

39 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:

A. reglementarea privind termenele care trebuie respectate pentru a formula un recurs are ca scop să asigure o bună administrare a justiţiei şi respectarea, în special, a principiului securităţii juridice şi că persoanele în cauză trebuie să se aştepte ca aceste norme să fie aplicate, însă reglementarea în cauză sau aplicarea acesteia nu trebuie să împiedice justiţiabilul să se prevaleze de o cale de atac disponibilă;

B. în analiza cererilor care îi sunt adresate se poate oricând substitui instanţelor interne, chiar dacă le revine în primul rând autorităţilor naţionale, în special instanţelor, obligaţia de a interpreta legislaţia internă;

C. în situația în care un reclamant dispune eventual de mai multe căi de atac efective este obligat să parcurgă toate aceste proceduri anterior sesizării Curții.

40 Împotriva hotărârii judecătoreşti prin care a fost admisă o cerere de refuz a executării în România a unei hotărâri judecătorești pronunțată în Franța, în materie civilă și comercială, potrivit dispozițiilor Regulamentului (UE) 1215/2012, partea interesată poate formula:

A. apel, care este de competența tribunalului;

B. apel, care este de competența curții de apel;

C. recurs, care este de competența curții de apel.

41 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că:

A. o privare de proprietate nu constituie, în mod normal, un prejudiciu excesiv, lipsa completă a unei despăgubiri putându-se justifica din perspectiva art. 1 din Protocolul nr. 1 în împrejurări excepţionale;

B. fără plata unei sume rezonabile în raport cu valoarea bunului, o privare de proprietate constituie, în mod normal, un prejudiciu excesiv şi că lipsa completă a unei despăgubiri nu se poate justifica din perspectiva art. 1 din Protocolul nr. 1 decât în împrejurări excepţionale;

C. existenţa unui temei legal şi a unui interes public dă dreptul statului să priveze de proprietate, fără a mai analiza proporționalitatea ingerinței.

42 Prin sentința civilă pronunțată de Tribunal a fost admisă cererea de chemare în judecată formulată de acționarul majoritar al A SA și s-a constatat nulitatea absolută a clauzei art. 6 lit. f din contractul de ipotecă autentificat.
Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut că inserarea în contractul de ipotecă a unei clauze prin care garantul ipotecar S SA se obliga solidar cu împrumutatul garant ipotecar A SRL la achitarea integrală a sumei garantate, conform contractului de credit ipotecar și accesoriilor lui, renunțând la beneficiul diviziunii și discuțiunii, s-a făcut în contra voinței Adunării generale a acționarilor S SA, astfel că această clauză este afectată de nulitate absolută, lipsind consimțământul garantului ipotecar S SA; hotărârea Adunării generale a acționarilor a fost cunoscută instituției bancare la momentul perfectării contractului de ipotecă.
A reținut instanța de fond că pârâta A SRL a încheiat la data de 24 iulie 2013 cu Banca un contract de credit bancar cu ipotecă pentru persoane juridice, în scopul finanţării unui proiect imobiliar.
La data de 5 august 2013, între Bancă, în calitate de creditor ipotecar, A SRL în calitate de împrumutat şi garant ipotecar, respectiv S SA, în calitate de garant ipotecar, a fost încheiat Contractul de ipotecă autentificat, prin care A SRL și S SA au constituit în favoarea băncii o ipotecă de rangul I asupra imobilului teren în suprafață de 40000 mp aparținând garantului ipotecar și a construcției ce se va edifica în viitor pe acesta, între cei doi garanți intervenind anterior un contract de asociere în participațiune pentru edificarea unui complex comercial.
Pentru încheierea contractului de ipotecă autentificat, prin Hotărârea AGA nr. 1/28.05.2013, acţionarii societăţii S SA au decis exclusiv constituirea unei garanții ipotecare în limita valorii terenul în suprafaţă totală 40 000 mp adus în asociere, împuternicindu-l, în acest sens, pe domnul C. M. care deținea și funcția de administrator al societății.
Prin apelul exercitat de către Bancă, aceasta a arătat că soluția pronunțată de instanța de apel este nelegală, întrucât administratorul societății, în temeiul prerogativelor sale de reprezentare, putea depăși limitele mandatului acordat de Adunarea generală a acționarilor.
Curtea de apel, în soluționarea apelului va dispune:

A. admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinței apelate şi, în rejudecare, respingerea acțiunii, apreciind că administratorul, în limitele dreptului său de reprezentare, poate să angajeze societatea dincolo de limitele mandatului dat de Adunarea generală a acționarilor;

B. respingerea ca nefondat a apelul formulat;

C. admiterea apelul, schimbarea în tot a sentinței și, în rejudecare, admiterea acțiunii, apreciind că prin neexercitarea cererii de chemare în judecată, de către Adunarea generală a acționarilor, societatea a ratificat depășirea limitelor mandatului de către administrator.

43 Prin sentința civilă, judecătorul sindic a admis cererea creditorului X SRL de deschidere a procedurii insolvenței debitoarei Y SRL, apreciind că, în cauză, creanța afirmată respectă exigențele impuse de disp. art. 5 pct. 20 şi pct. 72 din Legea 85/2014, respingând contestația formulată de debitor care a apreciat că prin aplicarea compensației între creanțele reciproce deținute, cererea creditoarei nu ar respecta valoarea prag prevăzută de lege.
Împotriva acestei sentințe a declarat apel debitoarea, criticând soluția pentru nelegalitate, întrucât judecătorul sindic nu a determinat valoarea prag prin compensarea creanțelor reciproce.
Analizând apelul, Curtea de apel:

A. va respinge apelul ca nefondat, apreciind că prin cererea de deschidere a procedurii insolvenței creditorul poate renunța la invocarea compensației legale;

B. va admite apelul și, anulând sentința, va trimite cauza judecătorului sindic pentru a respinge cererea de deschidere a procedurii;

C. va admite apelul, va schimba în tot sentința atacată și, în rejudecare, va respinge cererea de deschidere a procedurii, apreciind că renunțarea la compensație este incompatibilă cu procedura insolvenței în cazul creditorului îndreptățit să solicite deschiderea procedurii şi că, urmare a compensării, creanţa este sub valoarea prag prevăzută de lege.

44 În jurisprudența CJUE, art. 3 alin. 1 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență trebuie interpretat în sensul că:

A. competența instanțelor statului membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență de a se pronunța asupra unei acțiuni revocatorii formulate în cadrul procedurii de insolvență și îndreptate împotriva unui pârât care are sediul social sau domiciliul într un alt stat membru este o competență exclusivă;

B. competența instanțelor statului membru pe teritoriul căruia a fost deschisă procedura de insolvență de a se pronunța asupra unei acțiuni revocatorii formulate în cadrul procedurii de insolvență și îndreptate împotriva unui pârât care are sediul social sau domiciliul într un alt stat membru este o competență alternativă;

C. Curtea a hotărât deja că o concentrare a tuturor acțiunilor legate în mod direct de insolvență în fața instanțelor statului membru competent pentru deschiderea procedurii de insolvență este neconformă cu obiectivul de a ameliora eficiența și de a accelera procedurile de insolvență cu efecte transfrontaliere, prevăzut în considerentele (2) și (8) ale Regulamentului nr. 1346/2000 (Hotărârea din 12 februarie 2009, Seagon, C 339/07, EU: C: 2009: 83, punctul 22).

45 Prin sentința civilă, instanța de fond a admis acțiunea în răspundere civilă delictuală promovată de reclamantele A și B și a obligat pârâtul asigurător la plata către reclamanta A a sumei de 1000 lei reprezentând daune materiale și a sumei de 300 000 lei cu titlul de daune morale. De asemenea, a obligat pârâtul la plata către reclamanta B a sumei de 200 000 lei, cu titlul de daune morale.
În motivare s-a arătat că la data de 12.10.2019, pe fondul neadaptării vitezei de deplasare la condițiile de trafic, conducătorul auto C a pierdut controlul autoturismului și s-a izbit de un copac de pe marginea drumului. Accidentul s-a soldat cu decesul conducătorului auto și vătămarea corporală a soției sale, reclamanta A, pasager în autoturism.
A apreciat instanța de fond că în cauză sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale față de ambele reclamante, fiind fără relevanță că accidentul a fost provocat din vina exclusivă a conductorului auto.
Astfel, reclamanta A justifică dreptul la despăgubiri morale, întrucât a suferit vătămări în urma accidentului provocat, iar reclamanta B justifică suferințe morale în contextul morții tatălui său.
A reținut judecătorul fondului că, potrivit disp. art. 2223 alin.1 C. civ., în cazul asigurării de răspundere civilă, asigurătorul se obligă să plătească o despăgubire pentru prejudiciul de care asiguratul răspunde potrivit legii față de terțele persoane prejudiciate și pentru cheltuielile făcute de asigurat în procesul civil.
Împotriva acestei sentințe a declarat apel, pârâta-societate de asigurări, apreciind că nu datorează despăgubiri față de reclamanta B, întrucât aceasta nu a suferit nici o vătămare în accident.
Analizând apelul, Curtea de apel va dispune:

A. admiterea apelului, schimbarea în parte a sentinței și, în rejudecare, admiterea în parte a cererii de chemare în judecată doar în privința reclamantei A, apreciind că reclamanta B nu justifică nici un drept la despăgubiri, întrucât aceasta nu a fost victimă în accident;

B. respingerea apelului ca nefondat;

C. admiterea apelului, anularea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare, instanța de fond urmând a administra probe care să lămurească dacă reclamanta B se afla sau nu în întreținerea autorului accidentului, decedat.

46 Soluţionând conflictul negativ de competenţă ivit între Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti şi Judecătoria Râmnicu Vâlcea, în legătură cu un proces vizând instituirea interdicției de a înstrăina sau greva cu orice sarcină imobilul apartament, precum și asupra oricărui imobil deținut în proprietate de către pârâți, până la achitarea împrumutului, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, în jurisprudenţa sa, a reţinut că:

A. Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti este competentă, deoarece cererea de chemare în judecată se introduce la instanța în a cărei circumscripție domiciliază pârâtul, dacă legea nu prevede altfel, iar pârâții își au domiciliul în București, chiar dacă aceştia nu au invocat excepţia necompetenţei;

B. dispozițiile art. 131 Noul C. proc. civ. trebuie interpretate în sensul că, dacă pârâții nu au invocat excepția necompetenței teritoriale, Judecătoria Râmnicu Vâlcea trebuia să constate că este competentă tocmai pentru acest motiv, întrucât prin lege s-a urmărit ca excepția necompetenței teritoriale relative să fie lăsată doar la îndemâna pârâtului, nu și la aprecierea instanței;

C. acțiunea dedusă judecății este o acțiune reală, guvernată de norme cu caracter de ordine publică ce reglementează materia competenței teritoriale exclusive, competenţă care aparţine instanţei în circumscripția căreia se află situat imobilul, respectiv Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti, fără a fi necesar ca pârâţii să fi invocat excepţia necompetenţei teritoriale.

47 Prin acţiunea înregistrată pe rolul judecătoriei reclamanta A le-a chemat în judecată pe pârâtele B şi C solicitând instanţei să dispună obligarea pârâtei B la plata sumei de 100.000 lei şi a pârâtei C la plata sumei de 50.000 lei reprezentând contravaloarea lipsei de folosinţă a terenurilor în suprafaţă de 1200 m.p. şi 297 m.p..
Reclamanta a arătat că printr-o hotărâre anterioară, definitivă, cele două pârâte au fost obligate să-i respecte proprietatea şi posesia terenurilor, pârâta B pentru suprafaţa de 1200 m.p, iar pârâta C pentru suprafaţa de 298 m.p., astfel că cele două pârâte folosesc terenul fără drept.
Judecătoria a admis în parte cererea de ajutor public judiciar formulată de reclamantă şi a dispus reducerea taxei judiciare de timbru datorate pentru cererea de chemare în judecată de la suma de 4105 lei la suma de 1000 lei.
Prin hotărârea pronunţată judecătoria a admis în parte acţiunea, a obligat pe pârâta B la plata sumei de 50.000 lei şi pe pârâta C la plata sumei de 25.000 lei reprezentând despăgubiri; a obligat pârâtele, în solidar, la plata către stat a sumei de 3105 lei reprezentând ajutor public judiciar acordat reclamantei.
Împotriva acestei sentinţe au declarat apel pârâtele, invocând greşita lor obligare, la plata către stat a sumei ce a format obiectul ajutorului public judiciar.
Instanţa de apel:

A. a admis apelul, a schimbat în parte sentinţa apelată înlăturând din sentinţă menţiunea privind obligarea pârâtelor la plata către stat a sumei reprezentând ajutor public judiciar acordat reclamantei, reţinând că obligaţia de restituire a ajutorului public judiciar către stat revine reclamantei;

B. a admis apelul, a schimbat în parte sentinţa apelată, în sensul că a obligat pârâta B la plata către stat a sumei de 1035 lei şi pârâta C la plata către stat a sumei de 57, 50 lei;

C. a respins apelul.

48 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la 15.03.2015, la judecătorie, reclamanta Asociaţia de Proprietari X l-a chemat în judecată pe pârâtul Y, solicitând obligarea acestuia la plata cheltuielilor de întreţinere aferente perioadei 1.01.2010 – 1.01.2012. Judecătoria a admis în parte acţiunea, obligând pe pârât la plata cheltuielilor de întreţinere aferente perioadei 1.01.2010 – 1.01.2011, respingând restul pretenţiilor ca nefondate, prin sentinţa pronunţată la 1.07.2017. În cauză, reclamanta a declarat apel, solicitând admiterea acţiunii în integralitate. Tribunalul, prin decizia pronunţată la 06.03.2018, a admis apelul reclamantei, a anulat hotărârea primei instanţe, şi, rejudecând, a invocat din oficiu excepţia autorităţii de lucru judecat, pe care a admis-o, respingând acţiunea pentru existenţa lucrului judecat.
Reclamanta Asociaţia de Proprietari X a declarat recurs împotriva acestei decizii, unicul motiv de recurs indicat fiind acela că instanţa de apel i-a înrăutăţit situaţia în propria cale de atac.
Curtea de Apel:

A. va invoca excepţia nulităţii recursului, pe care o va admite şi va constata nulitatea recursului pentru lipsa motivării;

B. va respinge recursul ca nefondat, reţinând că în cauză nu a fost încălcat principiul non reformatio in peius (neînrăutăţirea situaţiei în propria cale de atac);

C. va invoca excepţia inadmisibilităţii recursului, pe care o va admite şi va respinge recursul ca inadmisibil.

49 Prin cererea de chemare în judecată, introdusă pe rolul Judecătoriei Constanţa, reclamantul a solicitat constatarea nulităţii relative a antecontractului de vânzare-cumpărare încheiat între părţi, cu privire la un teren situat în Sectorul 3 Bucureşti, precum şi repunerea părţilor în situaţia anterioară, prin restituirea de către pârâtă, cu domiciliul în Constanţa, a sumei de 45.000 lei, achitată cu titlu de avans.
Judecătoria Constanţa a admis excepţia necompetenţei teritoriale, trimiţând dosarul Judecătoriei Sectorului 3 Bucureşti, pentru soluţionarea cauzei, în raport de locul situării terenului. La rândul său, Judecătoria Sectorului 3 Bucureşti a admis excepţia necompetenţei teritoriale şi a declinat cauza în favoarea Judecătoriei Constanţa, în raport de domiciliul pârâtului.
Prin decizia pronunţată, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, în soluţionarea conflictului negativ de competenţă:

A. a stabilit competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Constanţa, reţinând că fiind vorba de o competenţă teritorială alternativă, alegerea competenţei aparţinea reclamantului;
B. a stabilit competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 3 Bucureşti reţinând că judecătoria a fost investită cu cu o acţiune reală imobiliară, sens în care este competentă să judece dosarul instanţa de la locul situării terenului;
C. a stabilit competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Tribunalului Constanţa reţinând că obiectul judecăţii îl constituie nulitatea antecontractului de vânzare-cumpărare încheiat între părţi, preţul vânzării fiind convenit la suma de 107.000 euro.

50 În jurisprudenţa sa, Curtea Constituţională, analizând sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv" cuprinsă în art.XVIII alin.(2) din Legea nr.2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă:

A. și-a reconsiderat jurisprudența în raport cu art.XVIII alin.(2) din Legea nr.2/2013, datorită reevaluării standardului de protecție pe care îl asigură art.16 alin.(1) și art.21 alin.(3) din Constituție, în sensul reducerii marjei de apreciere a legiuitorului în domeniul căilor extraordinare de atac și al sporirii garanțiilor care însoțesc accesul liber la justiție în condițiile în care și căile extraordinare de atac reprezintă un aspect al accesului liber la justiție;
B. a reţinut că, din moment ce o judecată parcurge două etape procesuale devolutive (judecata în primă instanță și apelul), stabilirea de către legiuitor a unui prag valoric pentru accesul la recurs nu contravine principiului egalității cetățenilor în fața legii;
C. a apreciat că legiuitorul poate institui un tratament juridic diferit pentru exercitarea căii de atac a recursului, reglementând anumite situații în care nu se poate formula recurs, iar acest tratament juridic diferit poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, în virtutea principiului separaţiei puterilor în stat.